

Сјећање на невино страдале жртве у концентрационом логору Јасеновац

Саво, мутна равничарска водо!
Зашто ћутиш и ништа не казујеш?
Како можеш бити тако мирна
кад крај тебе на хиљаде душа сновива?

Крв безброј незнане дјеце
твојим је коритом текла.
Зашто ниси ни ријеч прозборила
кад усташа првој жртви врат прекла?

Мајке су над тобом проклињале живот,
у твојим дубинама видјеле су спас.
Тамо су за себе проналазиле кивот.
Равницом ће заувјек путовати њихов глас.

Колико ли си само беживотних тијела
полако однијела у вјечни покој?
Да ли ти је уопште било тужно
што се никад неће вратити кући родној?

Запалићемо свијеће и нећемо заборавити,
жртве јасеновачке довијека ћемо памтити.
Одзвањаће ријечи молитве и опијела
јер си ти Јасеновац у тишини клела.

Смрт око тебе још и данас базди.
Камени цвијет стоји попут сидра.
Ниси се опирала тој страшној одмазди.
Саво, твоја вода од тада није бистра.

Даница Алексић

II7

Ментор: Александра Татић, проф.